

OTWARCI NA ŚWIAT

Kwartalnik Specjalnego Ośrodka Szkolno-Wychowawczego w Hrubieszowie

Witamy świątecznym wydaniu gazetki szkolnej!!

Już czujemy świąteczny nastrój. Magię Świąt Bożego Narodzenia przywołują przystrojone klasy i korytarze, gazetki ścienne, śpiewy ćwiczonych kołęd i przygotowania do szkolnych jasełek, a przede wszystkim... świąteczne zapachy. Aromat pieczonych pierników, który rozchodzi się z pracowni kulinarnej. Na szkolnym kiermaszu można zakupić pyszne pierniczki, przepiękne kartki i ozdoby świąteczne.

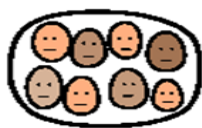
Z okazji zbliżających się

Świąt Bożego Narodzenia

pragniemy

życzyć

wszystkim

rodzicom

uczniom

pracownikom

dużo

zdrowia

miłości

uśmiechu

Świąteczny czas

Koniec roku kalendarzowego kojarzy się przede wszystkim z Bożym Narodzeniem. Są to święta wyjątkowe, szczególnie lubiane przez dzieci i większość dorosłych. Przygotowania do nich zaczynają się już na przełomie listopada i grudnia. W Kościele katolickim na trzy tygodnie (dokładnie cztery niedziele) przed świętami rozpoczyna się adwent, czyli okres duchowego przygotowania do przeżywania Bożego Narodzenia. Obserwujemy wzmożoną ilość akcji charytatywnych, w ludziach budzi się chęć pomagania ubogim. W sklepach organizowane są zbiórki żywności, wielu ludzi

angażuje się w akcję „Szlachetna Paczka”. Wszyscy w tym czasie staramy się być lepsi dla innych. Kupujemy lub sami robimy upominki dla najbliższych, aby pokazać, jak bardzo ich kochamy, jak ważni są dla nas. I wcale nie trzeba wydawać dużo pieniędzy, może to być samodzielnie zrobiona kartka świąteczna, a nawet po prostu miły gest czy rozmowa. Ważne, żeby obdarowany poczuł, że darzymy go sympatią.

Atmosfera tych świąt jest zawsze niezwykła. Dlaczego tak się dzieje i co składa się na tę atmosferę? W wymiarze religijnym, a więc tym nadrzędnym, od którego wszystko się zaczęło, jest to przyjście Boga pod postacią dzieciątka - betlejemski cud. Natomiast w wymiarze świeckim to cała oprawa świąt, tradycja i zwyczaje. Oba wymiary uzupełniają się wzajemnie, dając ludziom od wieków radość, nadzieję i poczucie integracji – dlatego w tym czasie chcemy być z rodziną i przyjaciółmi. Nie wyobrażamy sobie świąt bez choinki, wigilijnej i kolędowania. Skąd pochodzą te nieodłączne elementy świątecznej tradycji?

Choinka jest znana w Polsce od XIX wieku, przynieśli ją niemieccy protestanci w okresie zaborów. Na początku można ją było spotkać tylko w miastach, potem stopniowo zaczęła pojawiać się na wsi, wypierając wcześniejsze, rodzime ozdoby – podłazniczkę (czubek sosny, świerka lub sosnowa gałąź wieszane pod sufitem jako dekoracja w Boże Narodzenie) i jemiołę. Zarówno podłazniczka jak późniejsza choinka nawiązują do pogańskiej tradycji kultu wiecznie zielonego drzewka. Rośliny zielone w czasie całego roku, a przede wszystkim zielone w czasie zimy, są ważnymi symbolami świętowania narodzin i życia.

Świętowanie zaczyna się od Wigilii. Słowo „vigilia” oznacza czuwanie. W Kościele katolickim używa się go na określenie dni poprzedzających ważne święta. W języku potocznym jest to nazwa odnosząca się do uroczystej kolacji i różnych obrzędów odbywających się w dzień poprzedzający symboliczną datę narodzin Chrystusa. Boże Narodzenie świętowane jest od IV wieku naszej ery (336 r.) 25 grudnia. Początkowo jawi się jako schrystianizowane przez religię imperium rzymskiego święto słońca, obchodzone w okresie przesilenia zimowego. W średniowieczu Boże Narodzenie obchodzone było hucznie, dopiero w XVII wieku zaczęła się kształtować tradycja, jaką znamy do dziś, a więc święta radosnego, ale też pełnego zadumy nad życiem, śmiercią i zbawieniem. Obrzędy związane z Bożym Narodzeniem ukształtowały się pod wpływem zwyczajów z różnych stron Europy.

Jednym z najważniejszych elementów celebrowania tych świąt jest wigilijna. Wszystko, co na nią się składa, jest niezwykle i odmienne od codziennych, a także niecodziennych, świątecznych, innych posiłków. Hasłem do rozpoczęcia wigilijnej jest pojawienie się pierwszej gwiazdy na niebie. To „pamiętka z Betlejem” - według Ewangelii pojawienie się tej gwiazdy zwiastowało narodziny Chrystusa. Polska wigilijna ma swoje dawne, piękne i niezwykle ciekawe tradycje. Występują w niej potrawy postne. Liczba potraw bywa różna, ale zazwyczaj coś symbolizuje, na przykład 12 apostołów. Obfitość wskazuje na pożądaną dostatek w nadchodzącym roku. Na stole przygotowujemy dodatkowe nakrycie dla niespodziewanego gościa lub dla zmarłej bliskiej osoby, która do niedawna spożywała z nami wigilijną.

W Polsce istnieje wiele rodzimych zwyczajów dotyczących Wigilii. Za najważniejszy z nich należy uznać dzielenie się opłatkiem, które nawiązuje do starochrześcijańskiego rytuału dzielenia się chlebem na znak jedności. Jego celem jest wytworzenie poczucia wspólnoty przed spożyciem wigilijnej.

Oplatek to symbol pokoju, miłości, przebaczenia i pojednania – dzieląc się nim składamy sobie najlepsze życzenia.

Zwyczaj śpiewania kolęd wywodzi się ze świąt rzymskich, tzw. kalend styczniowych (łac. *calendae* - pierwszy dzień miesiąca), kiedy to na początku roku sąsiedzi i krewni odwiedzali się wzajemnie, obdarowywali prezentami i śpiewali pieśni na swoją cześć. Z czasem pieśni te przybrały charakter religijny. W Polsce zwyczaj kolędowania rozpowszechnił się wraz z wprowadzeniem kalendarza

rzymskokatolickiego. Najstarsze zachowane zapisy tekstów i melodii pochodzą z XV i XVI wieku. Później nastąpił prawdziwy rozkwit tej twórczości. W XIX wieku ksiądz Marcin Mioduszeński, wydając obszerny zbiór kolęd, wprowadził podział na pieśni do śpiewania w kościołach (*Pieśni o Bożym Narodzeniu*) i do śpiewania w domu oraz przez kolędników (*Pastorałki i kolędy*). Do dzisiaj w niektórych regionach Polski w Boże Narodzenie chodzą po domach kolędnicy, czyli przebierańcy śpiewający kolędy. W zależności od miejscowej tradycji są wśród nich: anioł, diabeł, turoń, Żyd, pasterze, Trzej Królowie, śmierć, Cyganka, baba, muzykanci, komi-

niarz... W zamian za składane życzenia, które stanowiła zapowiedź pomyślności w Nowym Roku, gospodarze obdarowywają kolędników drobnymi datkami i smakołykami ze świątecznego stołu.

Przed nami najpiękniejsze święta w roku. Cieszymy się nimi i nie zapominajmy o tym, co jest ich prawdziwą istotą.

Cecylia Mydlak

SPOTKANIE Z GWIAZDKĄ

W poniedziałek w naszej szkole miało miejsce wyjątkowe wydarzenie otóż do najmłodszych uczniów naszego ośrodka zawitali wyjątkowi goście—Uczniowie klasy I B Liceum Ogólnokształcącego im. Ks. Stanisława Staszica w Hrubieszowie. Goście przygotowali koncert kolęd i zachęcili wszystkich obecnych na spotkaniu do wspólnego śpiewania. Pod choinką znalazły się prześliczne prezenty przygotowane przez uczniów Zespołu Szkół Nr 2 w Hrubieszowie. Ta piękna Akcja pod hasłem **Młodzież – Dzieciom – Gwiazdka 2018** odbyła się po raz **12**. Sympatyczne Elfy rozdały dzieciom prezenty. Radości nie było końca.

W imieniu obdarowanych dzieci składamy serdeczne podziękowania wspaniałej Młodzieży z Zespołu Szkół Nr 2 w Hrubieszowie, Wychowawcom, Dyrekcji oraz pani Ani Pękowskiej, pani Basi Brzezickiej i siostrze Bernadecie Koziół.

POSTAWY RODZICIELSKIE

„ ... Dziecko rodzi się czyste i od rodziców uczy się cnoty lub występku, dziecko bowiem podobne jest do lustra, które tylko odbija, co się przed nim znajduje ...”

/ Mądrości palmowego liścia/

Rodzina odgrywa szczególną rolę w rozwoju każdego dziecka. Siła oddziaływania rodziny na dziecko wynika z tego, że:

- jej wpływ na dziecko rozpoczyna się bardzo wcześnie; psychika dziecka odznacza się wtedy dużą plastycznością i nie jest podatna na inne oddziaływania
- rodzina wywiera wpływ w sposób ciągły i w naturalnych sytuacjach współżycia
- wpływ rodziny trwa przez dłuższy czas życia dziecka, początkowo jest wyłącznym, następnie dominującym terenem zaspakajania jego motywów i dążeń.

Rodzina oddziałuje na dziecko poprzez splot różnorodnych uwarunkowań, wśród których szczególne znaczenie na kształtowanie się osobowości dzieci mają postawy rodzicielskie. **Postawa rodzicielska** to nabyta struktura poznawczo- dążeńiowo- afektywna, ukierunkowująca zachowanie rodziców wobec dziecka (M. Ziemska , Postawy rodzicielskie i ich wpływ na osobowość dziecka. [W:] Rodzina i dziecko, red. M. Ziemska, Warszawa 1986, s. 159).

W literaturze psychologicznej i socjologicznej wyróżnia się trzy komponenty postawy: emocjonalny, intelektualny i behawioralny. Komponenty te mają decydujący wpływ na ostateczny kształt postawy, w tym i postawy rodzicielskiej.

M. Ziemska podzieliła typy postaw rodzicielskich następująco:

1. Typy nieprawidłowych postaw rodzicielskich :

- postawa odtrącająca
- postawa zbyt wymagająca
- postawa unikająca
- postawa nadmiernie chroniąca

2. Typy prawidłowych postaw rodzicielskich:

- postawa akceptująca
- postawa uznania praw dziecka
- postawa współdziałania
- postawa rozumnej swobody.

Jakość środowiska rodzinnego ma szczególne znaczenie w przypadku dziecka niepełnosprawnego, albowiem jego rozwój jest w znacznym stopniu uzależniony od warunków środowiskowych i wychowawczych.

Postawy rodziców wobec dzieci niepełnosprawnych i ich zmiany uzależnione są i warunkowa-

ne m. in. etapami, okresami przeżyć, które towarzyszą rodzicom po uzyskaniu informacji o niepełnosprawności dziecka- okresy: szoku, kryzysu emocjonalnego, pozornego przystosowania się oraz konstruktywnego przystosowania się do sytuacji.

Najczęściej, rodzice dzieci z niepełnosprawnością prezentują trzy typy postaw: akceptującą, odrzucającą, nadmiernie chroniącą.

Postawa akceptująca:

Rodzice akceptują dziecko takim, jakim jest. Nie oczekują od innych współczucia, litości czy przywilejów. Akceptują swoje niepełnosprawne dziecko z jego cechami fizycznymi, usposobieniem, z jego umysłowymi możliwościami i łatwością osiągnięć w jednych dziedzinach, a ograniczeniami i trudnościami powodzenia w innych. Starają się poznać jego potrzeby i je zaspokoić. Dziecko jest kochane za to, **że jest**, a nie za to, co potrafi robić. Rodzice zdają sobie sprawę z ograniczeń dziecka, stawiają mu wymagania dostosowane do możliwości psychofizycznych. Cieszą się z najmniejszych sukcesów, mobilizują do wysiłku i przewycięzania trudności. Dzięki takiemu traktowaniu dzieci uczą się pokonywania problemów, stają się samodzielne i aktywne na miarę swoich możliwości.

Rodzice kochają swoje dziecko bez zastrzeżeń, chwalą je, ale krytykują też zachowania niewłaściwe. Nie chronią nadmiernie, wyznają zasadę, że każdy- także dziecko, powinno ponosić konsekwencje swojego postępowania. Stwarzają klimat do swobodnej wymiany myśli, poglądów i uczuć. Stosunki z dzieckiem układają się na płaszczyźnie partnerskiej. Wychowują dziecko tak, aby było szczęśliwe. Zdają sobie sprawę z tego, że to jak poradzi sobie w życiu ze swoją niepełnosprawnością zależy od tego, jak nauczy się na sobie patrzeć we wczesnym dzieciństwie. Przejawem prawidłowego stosunku do dziecka jest realna ocena jego sytuacji i szans na przyszłość. Sprzyja to sprawowaniu opieki w sposób służący realizacji celów rewalidacyjnych. Akceptacja dziecka jest warunkiem koniecznym do zaspokajania jego potrzeb. Rodzice akceptujący swoje dziecko starają się poszerzać wiedzę na temat niepełnosprawności. **Dają dziecku poczucie bezpieczeństwa i zadowolenia ze swojego istnienia.**

Postawa odrzucająca:

Niektórzy z rodziców traktują dziecko instrumentalnie, nie dostrzegają podmiotowości.

Postawa ta wyraża się negatywnym stosunkiem do dziecka. Rodzice jawią wobec dziecka uczucie rozczarowania, zawodu i urazu. Często też uważają, że opieka nad „takim dzieckiem” przekracza ich możliwości. Wyrazem postawy odrzucającej jest całkowity brak zainteresowania dzieckiem i jego rehabilitacją, zrezygnowanie z usprawniania dziecka lub umieszczenie go w placówce rehabilitacyjnej. Rodzice nie podejmują żadnych

kroków w celu rehabilitacji dziecka, uważając, że i tak nie przyniesie to żadnych korzyści. Nie wnikają w potrzeby dzieci, często w tych domach występują liczne kary, represje, zastraszanie. Z badań wynika, że matki częściej wykazują taką postawę wobec córek, a ojcowie wobec synów. Jest ona wynikiem następujących czynników:

- przyście niepełnosprawnego dziecka na świat rani własne „Ja” rodziców
- rodzice nie potrafią postępować z dzieckiem niepełnosprawnym.

Dziecko odbiera rodzica jako osobę chłodną, niedostrzegającą jego problemów i potrzeb. **Często w zachowaniu dziecka występują zaburzenia zachowania- agresja i autoagresja, stereotypie ruchowe, objawy nerwicowe.**

Postawa nadmiernie chroniąca:

Charakteryzuje ona rodziców, którzy nadmiernie troszczą się o dziecko. Traktują je jako osobę wymagającą stale opieki i pomocy. Otaczają dziecko zbyt troskliwą czułością i opieką. Wyreęczają je w możliwych do wykonania czynnościach. Nie stawiają dziecku żadnych wymagań, zwalniają z wszelkich obowiązków, zaspokajają wszelkie kaprysy. Jednak pomoc dziecku jest pozorna, ogranicza się np. do zakupu zabawek, ale bez nau-

ki ich umiejętnego wykorzystania w zabawie. **Konsekwencją takiego postępowania jest całkowite uzależnienie się dziecka od innych, brak przygotowania do samodzielności.** Postawa taka często występuje u rodziców, którzy z różnych powodów przeżywają poczucie winy, akceptują dziecko tylko pozornie. Dzieci rodziców prezentujących taką postawę demonstrują głównie zaburzenia w sferze potrzeb więzi uczuciowej. Są wyraźnie zależne od rodziców- najczęściej od matki, cechuje je niska tolerancja na jej nieobecność. Brak im pewności siebie, trudno nawiązują kontakty z rówieśnikami i dorosłymi. Przejawy autonomii w postępowaniu dziecka odbierane są z lękiem i niepokojem. Rodzic nie zdaje sobie sprawy, że jego przesadne zaangażowanie we wszystkie sprawy dziecka jest źródłem konfliktów, emocjonalnego odsuwania się i rodzenia buntu. Początkowa nadmierna opieka i troska o dziecko jest właściwą reakcją rodzica, odpowiedzią na wiadomość o niepełnosprawności dziecka. To chęć niesienia dziecku pomocy, opieki. Jednak, gdy ulegnie utrwaleniu staje się postawą nieprawidłową. Wówczas rodzice przejmują całą aktywność na siebie, wszelkie czynności wykonują za dziecko, które niczego się nie nauczy, np.: nie będzie umiało samodzielnie się ubrać, zawiązać butów czy samodzielnie jeść, (gdy cały czas będzie karmione przez rodziców). Oprócz niepełnosprawności **pojawia się u dziecka niepełnosprawność społeczna**, gdy rodzice będą usuwać wszelkie problemy i trudności, gdy będą trzymać je pod tzw. „kloszem”, z dala od ludzi, grupy rówieśniczej- by uchronić je od przykrych doznań. Swoją lękową postawę często zaszczepiają własnemu dziecku- przez co tworzy ono nieadekwatny obraz świata. Rodzice ci, gotowi są winę za niepowodzenia dziecka przerzucać na innych, tolerując jego niewłaściwe zachowania i kaprysy. Te dzieci są niesamodzielne, roszczeniowe, egoistyczne. Mają znaczne trudności z nawiązywaniem kontaktów społecznych. We wszelkim działaniu domagają się pomocy i taryfy ulgowej. Postawa ta powoduje całkowitą zależność dziecka od rodziców, którzy w procesie wychowania zaspakajają własną potrzebę „poświęcania się” dla dziecka. Objawia się to w postaci zbytnej pobłażliwości, bądź w przytłaczaniu dziecka autorytetem. W takich przypadkach dziecko pozbawiane jest swobody, nie ma miejsca na jakiegokolwiek objawy samodzielności. Rodzice ingerują we wszystkie sprawy dziecka, pozbawiają je prywatności. Rozpieszczają dziecko lub ograniczają w znacznym zakresie. **Taka postawa powoduje opóźnienia dojrzałości, niezaradność życiową oraz brak podejmowanej przez dziecko inicjatywy.**

Rodzina ma pobudzający lub zakłócający wpływ na rozwój i kształtowanie osobowości dziecka.

Rodzice powinni pamiętać, że przyszłość dziecka zależy w dużej mierze od atmosfery domu, od wzorców, które mu dostarczają, od tego- czy ich dziecko będzie się czuło potrzebne i akceptowane. **Warunkiem pełnego rozwoju każdego dziecka jest akceptująca postawa rodziców.** Do tego potrzebna jest współpraca rodziców ze specjalistami, chęci poparte wiedzą, albowiem: „ ... *Jak los żeglarza zależy od jego wiedzy dotyczącej podwodnej części góry lodowej, tak los rodziny zależy od wiedzy dotyczącej uczuć i potrzeb, które są ukryte pod powierzchnią zdarzeń codziennego życia ...*”/ Virginia Satyr/.

Rodzicu - **mądrze kochaj** swoje dziecko, właściwie zaspokajaj jego potrzeby, racjonalnie oceniaj możliwości dziecka, dbaj o jego rozwój i przyszłość.

Z życzeniami świątecznymi- Marzenna Litwiniuk- Mizerska

Z życia grup wychowawczych

To już grudzień? Czas leci zdecydowanie za szybko, ale to pewnie dlatego, że w internacie nie ma czasu na nudę. Wychowawcy starają się zapewnić dzieciom wiele atrakcji, aby wolne chwile mijały w miłej atmosferze. W ostatnim miesiącu dużo się działo. Odwiedzili nas ciekawi ludzie, którzy zapoznali dzieci ze specyfiką swojej pracy. Odbyły się dwie dyskoteki szkolne- otrzęsinowa i andrzejkowa, a także nie brakowało atrakcji wewnątrzinternackich. Dzieci brały udział w konkursach i akademiach, oraz zawodach sportowych. Wiezorami staraliśmy się spędzać czas razem na wspólnych spacerach, przy pieczeniu ciastek. Integracja świetnie sprawdzała się, aby relacja pośród dzieci była miła. Wzajemny szacunek, poznanie siebie oraz współpraca zdecydowanie zbliża dzieci. Słowo integracja w dokładnym znaczeniu oznacza scalić, czyli tworzyć całość. Komunikacja jest podstawowym procesem niezbędnym zarówno we wszystkich relacjach międzyludzkich jak i w poznawaniu świata. Rozmowa pozwala nam zrozumieć drugiego człowieka oraz jego potrzeby. Dlatego tak ważne jest, aby dzieciom w internacie nie brakowało czasu do spędzania go razem.

Agnieszka Stajszczyk

Pomysły na Boże Narodzenie w stylu eko

Zdrowe gotowanie

Aby ducha eko przemycić do świątecznych przepisów wybierz bio produkty, z lokalnego bazarku, a nie zatłoczonego hipermarketu. Kup jaja kur z wolnego wybiegu, warzywa z ekologicznej uprawy czy miód od lokalnego bartnika, który kocha pszczoły. Większość potraw przyrządzić można samodzielnie, to czas na kulinarne szaleństwa i świetną zabawę, a domowe potrawy, samo zdrowie!

Stół w stylu eko

Ekologicznie może być również na stole. Klasyczne papierowe serwetki niech stąpią miejsca własnoręcznym dekoracjom z juty lub lnu, przybranym szyszkami i laskami aromatycznego cynamonu, zaś stroiki wykonane z ciętych gałązek, niech zamienią się miejscami z roślinami w doniczkach.

Wspaniałą ozdobą może być przecież dekoracyjna gwiazda betlejem-ska lub miniaturowy iglak. Dekoracje ze słomy i woskowe świece w połączeniu z gałązkami z kupionej żywej choinki będą idealnym rozwiązaniem, przypominającym jednocześnie o dawnym, mniej komercyjnym charakterze świąt.

Eko prezenty

Wśród świątecznych prezentów dla najmłodszych bardzo często można znaleźć sklepowe słodycze. A gdyby tak podarować dzieciakom własnoręcznie pieczone pierniki zapakowane w tekturowe pudełka? Gwiazdki, bałwanki czy renifery udekorowane kolorowym lukrem to przecież prawdziwe delicje! Alternatywą dla ciasteczek mogą być słodkie babeczki lub muffiny. Osobom dorosłym z kolei, możesz podarować pyszną, świąteczną nalewkę własnej roboty zamkniętą w ozdobnej karafce. Dobrym prezentem dla ekolubów będą też produkty polskich projektantów lub rękodzieło.

Naturalne ozdoby

Dekorując dom przed Świątami w stylu eko, wykorzystać można wszystkie skarby natury. Mogą być to sosnowe szyszki, orzechy włoskie, jabłka, wiklina czy laski cynamonu. Wspaniałe dekoracje można wykonać również z suszonych plasterków cytryn i pomarańczy. Owoce wystarczy pokroić w plasterki, ozdobić je goździkami i położyć na kaloryferze, by wyschły.

Choinka żywa czy sztuczna?

Dla ekologów wybór jest prosty - oczywiście, że żywa! Pamiętać należy, aby wybierać wyłącznie wśród drzewek w doniczkach. Dzięki temu, że choinka jest zakorzeniona w donicy, po Bożym Narodzeniu można ozdobić nią przydomową działkę. Tak tworzy się złoty środek - Ty masz pachnące, zielone Świąta, a drzewko może powrócić do na łono natury.

Boże Narodzenie zaaranżowane w duchu eko potrafi być naprawdę piękne, pozostaje przepięknym ukłonem w stronę natury. Na tym zresztą powinna polegać magia Świąt - na miłości, bliskości, szacunku i radości z otaczającego nas świata.

*Opracowali uczniowie
koła ekologiczno-wędkarskiego
pod opieką A. Kozickiej*

Idę świąta, nie o SMS – ie lecz o kartce pamiętaj!!!

W tym roku dzięki Fundacji Dbam o Mój Zasięg wzięliśmy udział w ogólnopolskiej kampanii społecznej pod hasłem „IDĄ ŚWIĘTA, NIE O SMS-IE LECZ O KARTCE PAMIĘTAJ!”. Główną ideą kampanii jest wspólne kultywowanie jednej z najpiękniejszych tradycji – pisanie kartek świątecznych w społeczeństwie, w którym tak ważną rolę odgrywają technologie informacyjno-komunikacyjne. Obecnie coraz częściej zastępowana jest przez krótką wiadomość SMS, która ograniczona jest do 160 znaków. Jeden z „mądralińskich” Fiedhelm Hillebrand zauważył, że kartka i sms mają ze sobą wiele wspólnego i wynika to z głęboko zakorzenionego ludzkiego przyzwyczajenia, zgodne z tradycyjną formą podtrzymywania więzi. Przejrzał stosy pocztówek, na których jak się okazało w większości przypadków znalazło się około 150 znaków. Czym jest właściwie kartka pocztowa? Na początek troszkę historii. Kartka pocztowa, karta pocztowa, pocztówka, widokówka, kiedyś nazywana była odkrytką. Miała formę – najczęściej prostokątna, kartonową. Służyła do krótkiej korespondencji, wysyłana nieopakowana w kopertę. Jedna ze stron kartki pocztowej podzielona jest na dwa pola: lewe, przeznaczone na treść korespondencji oraz prawe z miejscem na wpisanie adresata i naklejenie znaczka pocztowego, na odwrocie najczęściej wydrukowany jest obrazek. Kartki pocztowe są przedmiotem pożądania wielu kolekcjonerów – deltiologów. Pierwsze kartki pocztowe z widokiem pojawiły się w czasie wojny francusko-pruskiej. Za odkrywcę tej formy korespondencji uważany jest Heinrich von Sthepan, który urodził się 7 stycznia 1831 roku w Słupsku. Był pruskim urzędnikiem państwowym, zajmującym się głównie pocztą. W 1870 roku zaproponował wprowadzenie kart pocztowych. Pierwszy projekt pocztówki wykonał w 1869 roku Emanuel Horman z Wiednia. Na początku kartki rozsyłać można było tylko w granicach państwa. Na awersie, obok ryciny lub fotografii zamieszczano korespondencję. Na przełomie XIX i XX w. wraz z rozwojem turystyki pojawiła się moda na przesyłanie pozdrowień z podróży, w efekcie czego kurorty, miasta, a nawet wsie wydawały kartki widokówki zdobione bogatą secesyjną ornamentyką. Mimo upływu czasu, zmiany formy i rozwoju różnych sposobów komunikowania się, widokówki są do dziś elementem uzupełniającym naszą wiedzę o historii, obliczu miejsca, ludziach, zdarzeniach. Wspólne pisanie kartek to bez wątpienia niesamowita frajda i okazja do wspólnie spędzonego czasu z rodziną. Dla obdarowanych to ponadczasowa pamiątka, którą można za jakiś czas wyjąć i przywołać wspomnienia.

Katarzyna Lachowska

Świąteczne warsztaty kulinarne

Święta Bożego Narodzenia są bardzo radosnym czasem, na który z wytęsknieniem oczekują zarówno dzieci jak i dorośli. Są to święta rodzinne, pełne tradycji i zwyczajów, które chcemy przekazywać młodszym pokoleniom. Na dwa tygodnie przed Bożym Narodzeniem, i w naszym ośrodku nadszedł czas świątecznych przygotowań i dekoracji.

Właśnie z tej okazji dnia 14.12.2018 r. dla rodziców dzieci z zespołów rewalidacyjno-wychowawczych oraz nauczycieli uczących w zespołach zostały zorganizowane świąteczne warsztaty kulinarne. Uczniowie wspólnie z rodzicami i nauczycielami ugniatali, wałkowali oraz wykrawali pięknymi świątecznymi foremkami ciasto. Dużym wyzwaniem dla rodziców było dekorowanie upieczonych ciasteczek. Jak się później okazało rodzice wykazali się ogromnym talentem plastycznym i wielką wyobraźnią dekoratorską. Powstały naprawdę przepiękne i oryginalne piernikowe dekoracje. Wszyscy z wielką radością smakowali wspólne wypieki a dzięki wspaniałemu zapachowi rozchodzącemu się po sali uczestnicy warsztatów poculi magię nadchodzących świąt. Spotkanie było doskonałą okazją dla rodziców oraz dzieci do integracji, miłego spędzenia czasu oraz wspólnej zabawy. Zajęcia przebiegały w miłej i serdecznej atmosferze, umiliły dzieciom oczekiwanie na święta i wprowadziły nas wszystkich w świąteczny nastrój.

Dziękujemy Rodzicom za obecność oraz zaangażowanie podczas warsztatów. Wszystkim Państwu życzymy Wesołych Świąt!

Wizyta wolontariuszy Fundacji Dr CLOWN

Przedświąteczny czas to czas na różne niespodzianki. Do naszych uczniów przybyła delegacja wolontariuszy **Fundacji Dr CLOWN** Region Lubelski. Wszyscy uczniowie otrzymali słodkie domki oraz zestawy kolorowych gąbek. Serdecznie dziękujemy Fundacji Dr CLOWN za słodkości i miłe prezenty.

Zakończenie realizacji projektu PRO - SZTUKA

13 grudnia 2018 r. zakończyliśmy realizację zadań projektu **PRO – SZTUKA** współfinansowanego przez **Gminę Miejską Hrubieszów**, realizowanego przez Stowarzyszenie *Mamy Siebie*. Uczestnicy warsztatów teatralnych przygotowali spektakl profilaktyczny pod wymownym tytułem „Pięknie żyj” do którego obejrzenia zaprosili swoje koleżanki i kolegów. Spektaklowi towarzyszyła wystawa prac plastycznych powstałych w trakcie warsztatów artystycznych oraz wystawa pleneru fotograficznego. Zrealizowane działania projektowe, wycieczka, wyjście do kina, warsztaty

artystyczne, teatralne umożliwiły uczestnikom - twórczy udział w różnorodnej aktywności w tym społecznej. Działania wspierały rozwój osobowości i były bodźcem dzięki któremu możliwe było rozwijanie pasji i ciekawość świata. Beneficjenci odkrywali, że wiele potrafią, że w czymś są dobrzy i że na wiele ich stać.

Warsztaty "Piernikowe cuda świąteczne"

13 grudnia 2018 r. wychowawczynie z klas młodszych, członkinie zespołu ds. nauczania w klasach I-III szkoły podstawowej przeprowadziły warsztaty kulinarne dla chętnych rodziców i dzieci pod hasłem „Piernikowa cuda świąteczne”. W tym roku tematem przewodnim spotkania warsztatowego były piernikowe choinki. Uczestnicy warsztatów ozdabiali wypieczone słodkości kolorowymi lukrami i posypkami. Podczas spotkania panowała miła i już świąteczna atmosfera. Piernikowe choinki, które powstały w trakcie warsztatów trafiły do domów uczniów a inne cudenka na szkolną choinkę. W imieniu dzieci organizatorzy dziękują, że choć jedna mama wspierała ich w działaniu.

Patriotyczny Konkurs Recytatorski

Dnia 12 grudnia 2018 roku uczniowie w ramach Międzynarodowego Projektu Edukacyjnego „Piękna Nasza Polska Cała” wzięli udział w konkursie recytatorskim, którego motywem przewodnim była literatura patriotyczna. W konkursie udział wzięło 9 uczniów. Pierwsze miejsce zajęła Justyna Kliszczyk, drugie Patryk Bucior na trzecim miejscu uplasował się najmłodszy z uczestników Maciej Chęciński. Wszyscy uczniowie zasługują na ogromne gratulacje, dla wielu z nich był to nie tylko występ ale i zmierzenie się z własną słabością. Serdecznie gratulujemy i życzymy dalszych sukcesów.

Idą Świąta...

10 grudnia 2018 roku uczniowie klas I-III szkoły podstawowej wzięli udział w konkursie plastycznym powiązany z ogólnopolską akcją społeczną pod hasłem „Idą Świąta, nie o SMS-ie lecz o kartce pamiętaj” prowadzonej przez Fundację „Dbam o mój zasięg” z siedzibą w Gdańsku. Celem kampanii jest przeciwdziałanie fonoholizmowi oraz e-uzależnieniom u dzieci. Przypomnienie, jak bardzo ważne są bezpośrednie relacje osobiste, szczególna pamięć o członkach swojej rodziny, wspólne spędzanie wolnego czasu, kultywowanie tradycji pisania kartek świątecznych i tradycji związanych ze Świątami Bożego Narodzenia.

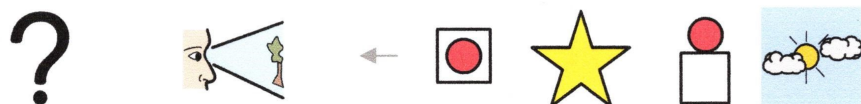
Uczniowie na początku grudnia otrzymali świąteczne kartki, wydane przez ww. fundację, które należy wypisać i zaadresować do osoby samotnej lub chorej i następnie wysłać za pośrednictwem poczty lub wręczyć osobiście. DLACZEGO WYSYŁANIE KARTEK JEST WAŻNE:

- Są ponadczasowe.
- Sprawiają ogromną radość dla odbiorcy.
- Kartki przywołują wspomnienia i pamięć o nadawcy.

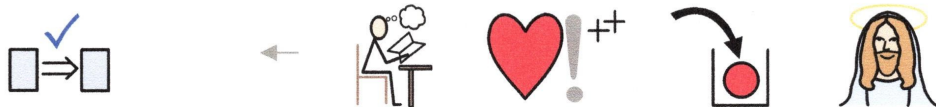
Dlaczego jest święto Bożego Narodzenia?

Dlaczego wpatrujemy się w gwiazdę na niebie?

Dlaczego śpiewamy kolędy?

Dlatego, żeby się nauczyć miłości do Pana Jezusa.

Dlatego, żeby podawać sobie ręce.

Dlatego, żeby uśmiechać się do siebie.

Dlatego, żeby sobie przebaczać.